

Ladislav
Červenka

100 úletů letem tu

PRAGO LINE

Ladislav
Červenka

**100
ÚLETŮ
LETEM
TU**

PRAGO/LINE

© Nakladatelství Jindřich Kraus – PRAGOLINE 2025
© Text: Ladislav Červenka, 2025

ISBN:

Tištěná verze: 978-80-7517-063-7

e-pdf: 978-80-7517-064-4

Ladislav Červenka

100 ÚLETŮ LETEM TU

Dcera nevěsta a ženich tatínek

„Jistěže, ano, ano,“ souhlasil s dcerou s plněmilujícím a vesměs uctivým hlavyschylem.

„Takže já si ho vezmu dejme tomu příští úterý,“ rozhodla dcera s věcností dívce vlastní.

„Jak si přeješ, ano. Nu, to máme záhy. Dnes je pátek, že?“

„Veselice bude se vši parádou. Pohoštění asi pro padesát hostů, židle, stačí z plastu, pro sto svatebníků čumilů. Hračka pro tebe. Všechno prvotřídní, žádné žebráctví. V kostele nás oddá biskup s pobočníkem, aspoň pět, šest, sedm ministrů.“

„Ministrantů, ano, chlapců komžených.“

„Káry budou s plnou výzdobou. Deset, patnáct, dvacet nebo takkolik. Šaty na míru a klobouk se závojem, musí mi to spíchnout na těle.“

„Musíme to stíhat. Časně v pondělí...“

„Času na to máš, che. Je pět odpoledne. Zítra máme víkend, ještě v neděli. A potom to celé pondělí. Víš, jak trvá dlouho v rachotě? Pondělí se táhne jako tasemnice. Úterý je moje, to je můj den Ú. Všechno poděláš a po svatbě máš padla. A pak dcera z krku, fousku taťuldo! Svěho koníčka mám osedlaného. Pak se oženíš a obstaráš mi ségru. To jsem vždycky chtěla, ale měl jsi mě. Tu ženskou jsi viděl? Ukázala jsem ti – neukázala? Tak ji na té svatbě uvidíš. Ta má prachy, hochu, budeš čučet na drát! A jaké má faldy, to se přece mužským celkem zamlouvá – teda kromě tebe. To si odvykneš. Ale hele, taťko, mrskneš sebou, ano, abys mi stih ségru, dokavad je čas. Staří chlapi někdy brzo nemohou, tak abysi koukal, dokud uvidíš. Kdybys třeba nemoh, tak já bych ti třeba chlapa zjedнала. Takových se najde, kolikrát i grátis – ale ty jsi jura, a jak ti to čurá! – che che, taťulo. Znáš to přece, tatuš, ségra, toť můj sen. Pamatuješ přece, jak jsem malá řvala, že chci doma ségru jako zástupce. Jo, to by se ještě spalo v postýlce, a ty, ségra, za mě hybaj do školy! A tak porůznu a všelijak. Moc dobrá by byla hodná ségřička. Ten-

krát jako dneska, zlatý tatíčku. To jsem byla ještě malá, pitomá. Nemusím ti ani povídat, k čemu by se dneska hodila. Do práce by za mě nemohla, ale nepřišel bys, co by za mě mohla..., na to bysi nikdy nepřišel. Takže, taťulíne, dohodnutí, že? V pondělí to všechno oběháš. Brnkni, kdy mám přijít ke švadleně, jo? Všechno obstaráš a zařídíš. V úterý přijď včas, jo? Na to svatbení. Mámu na hřbitově vynech, laskavě. Ta má dneska jiné radosti. Kromě toho by tě popohnala, víš? Nečuť tady, běž a zařizuj! Vyčisti si zuby, to ti říkám já, učeš se a umyj. Jo a na napití aspoň bednu whisek ze Skotska, aby nám tam přišel jeho fotrlín. Bez whisky je dědek nepojízdný, víš? Takže běžím, pa pá. Nashle v úterý!“

Dcera odběhla a otec v motolici. Gabinka se vdává, ježíš, v úterý. To je ale práce, to je běhání. A dá se to stihnout, kristepane náš? Musí, musí, musí, nelze jinak. Viděl jsem už někdy toho jejího? Zahlédl jsem, ano, cípkem zahlédl. Je o hlavu menší, zato v těle širší nežli, chválabohu, Gabička. Co dělá ten chlapík, jeho vzdělání? Slušný nebo grázl, bože, pánečku? To se budu muset Gabi pozeptat. Rozvedený nebo ženatý? No, svobodný totiž, svatojosefe! Jak je asi starý, nerozpoznal jsem dost. Má-li děti nebli bezdětek? Peněz asi bude, to by Gabi jinak, samozřejmě že. A kde budou bydlet? Daleko-li nebo nablízku? Otce ženich má a je to podle všeho kutý skotofil, po matce že by byl – jak nebohá Gabka – ženich sirotek? A co sourozenci, další rodina? Jeho prarodiče? Obcovací řeč, že, země původu? A co zdraví mého nastávajícího, mého pana zetě, že ano? A jak se ten ženich jmenuje? Nu, je dosti času, všechno vbrzku zvíme, vždyť s ním záhy, ježíš, to je ale brzo, prohodím pár slov už příští úterý. A nádvkem k tomu, bude tam ta paní, jak vybleptla Gabi, nahlížím, že moje nevěsta! Svatopanno, lze-li? Musím, musím, musím, není úniku. Gabinka to všechno... děvenka má drahá. Od malička si ždá malou sestřičku. Trpěla tou újmou v zlatém srdíčku. Musím, musím, musím, nelze jinak. Tučné ženské ovšem... Štěstí, že už stárnu, nebo čím to je. Pozoruji nyní po nějakou dobu odklon od svých dříve vábných zízalic. A je-li teď třeba uplést sestřičku, jak mi předestřela sladká Gabička, znamená to, že je nevěstinka moje nepochybně ještě švarná ženička. Svatý nebesklone, to je nadílka!

Nuže, nyní v trénink k oživení sil. Aby moje drahá, zlatá Gabinka nemusela jinde shánět tatínka, náhradníka za mě, shánět zástupce, který by jí splnil odedávno přání dostat od tatíčka svolnou ségričku.

Kamarádká pomoc omrzelci

Na všechno málo času. Život je krátký, nezřízeně. Narodíš se a zemřeš. Kdybys jenom umřel. Prosil bych. Uděláš to ale za chvíli. Narodíš se – šup šup – umřeš si.

Šup šup, toť sám život v zaokrouhlení.

Šupneš do života, šupneš ze života šipkou do smrti.

A kde je ten život? Slavný? Doprádla.

Šup šup v práci třeba? Šup šup se ženskou? Blahostné sny v háji s tímhle šupáním. Anebo snad šup šup s půllitrem? Ať s rozvahou nebo donedopitna přelévat jej lačně do hrdla? A to má být jako všechno, proboha?

Co to ty chlapy opruzuje, že je jim život tak dlouhý? Říkají, že je to otrava. Že je to pořád stejné. Že je to vůbec nebaví.

Říkám jim, „podívejte. Život je jako pšouknutí. Pšouk, šup šup a konec. Narodíte se a umřete.“

„Nejsme ještě v urně,“ odporují chlapi, čistě z klukoviny, jak je nasnadě. V každém chlapovi je vzdorovitý kluk. Říkám jim, „no ale už už budete. Pšouk, šup, nic a konec. Než se nadějete, věřte mi.“

Kdo tady má pravdu opět nasnadě.

Nejpříznačnější byl Dusbaba. Brblal v jednom kuse. Na život. „Já už bych se na to –“ a nic jiného. „Jít si lehnout. Večer. Zase vstávat. Ráno. Večer si zout boty, stáhnout punčochy. Ráno natáhnout a boty zase nazout. Jako koza pořád do kruhu. Jako prase teda v žentouru. Já už bych se na to –“ pořád dokola.

Dusbaba s tím ne a nepřestal. Šel každý den, asi ve dvanáct či v jednu, na oběd. „Já už bych se na to, pořád na oběd.“ V půl třetí šel píchat. „Já už bych se na to, samé píchání.“ Jednou strhnul vzteky píchačky. Já to tedy na něj nepíchnul, ale píchnul jiný, také kamarád.

Opakoval jsem mu skoro do zblbnutí, „podívej se, chlape, život je jak dech. Při narození se nadechneš, donutí tě k tomu plácnutím. Kam jinam, to chápeš, nežli přes díрку. Potom párkrát dýchneš, nahoru a dolů. To je ten tvůj život, víš jaký.“

„Já už bych se na to –“ na to Dusbaba.

„Tolik námahy – nač? Stačí jenom pšouk. Potom jeden výdech a máš pokoj, koni. A jaký jsi byl.“

„Trvá to moc dlouho,“ řekl Dusbaba. „Já už bych se na to –“ To jsem věděl, co.

Jednou se to s chlapem rychle skončilo. Šup šup, nic a konec. Říkám vždycky, stačí vteřina.

Chodil jsem s ním občas na ryby. Tak s ním stojím venku u říčky. Bylo to už v říjnu, bilo klekání. Kolem všecho mřelo. Podzim, světlo, on.

„Já už bych se na to –“ Nic mu nebralo. Jedna přece útkla. Chlápek ani muk. Přitáhl si rybu k sobě ke břehu. Byla mrňavá a Dusbaba se mračil. „Já už bych se na to –“ řekl naposled. Sehnul se až k vodě. Popadl tu mřenku, chmurně, štitivě.

„Dá si aspoň stará,“ povídám mu, „no ne, Karlíku?“ Strčil jsem mu nohou do zadku. Dusbaba se svalil do říčky. Byla neširoká, ale hluboká. Vyplácá se, osel, říkám si. On se ani nehnu. Padnul rovnou ke dnu. Stačil okamžik a hotovo.

Byl to vlastně starý poctivec. Ten si na nic nehrál, nekamufoval. Když už jednou ležel pod vodou, tak si prostě řekl: Konečně. Nadechl se, ale vzduchu nebylo. Z piety a úcty: k pšouku nedošlo.

Došlo na má slova, šup šup, chlapácky. Bez pšouku a konec tyátru. Dusbaba se na to. S mojí pomocí. Nedělám si z toho jakou zásluhu. Splnil jsem mu přání. Správný kamarád. Nenaděju se a půjdu za chlapem. Akorát se nedám skopnout do říčky.

Pohádková čiča ve skutečnosti

S kočkou jsem si rozuměl jako s neledajakým člověkem. Po čase jsem si všiml, že má svou přirovnatelně lidskou povahu.

Někdy se tvářila zřetelně otráveně, jindy potěšeně nebo poba-veně a tak podobně.

Zpozoroval jsem, když na mě měla náladu a kdy by mě rad-ši kopla. Ale to by asi neudělala, taková by zase nebyla. Kočka totiž byla přes padesát bodů decentní. Měla úctyhodnou pova-hu. Leckdy tak člověku připadala možná až – na rozdíl od mno-hých šlechticů – ušlechtilá, anebo jakého výrazu zde použít, někdy ostýchavá jako panenka, jindy zase plachá jako paná-ček.

A kamarádka byla zřetelná. Za jedné níže vylíčené situace se na mě najednou podívala – kočky se na člověka málokdy pozorně zadívají, ale když už... – a pohnula hlavou umírněně, avšak nepřehlédnutelně zdola nahoru. To mi kamarádsky naznačovala, že se chystá provést manévř, že se nyní kmitne mezi mnou a matkou cestou do pokoje za svou libůstkou. To ji matka vždycky divě naháněla, aby jí tu kočka, jak už jejím zvykem, nedrápala vzadu po křesle, ale kočka z toho měla legráčku. Sice se snad matky v rozbujněném vzruchu bezděky i trošku děsila, ale to nebylo podstatné. Šibalsky mě vzala za sym-patizanta, ano, v láškování, v smavém rošťáctví.

Někdy ale byla slabomyslná, nevyzpytatelně blboučká, ať si za tu blbost kladu otazník. Překvapila mě tím, řeknu, nemálo.

To už byla třeba hladová a s takovou vždycky, jak jen mohla k misce, hurá na žrádlo. Znal jsem tyhle znaky vytrávení u ní vrytě nazpaměť. Když tak vyrazila, bylo mně hned jasné, měla lačný hlad. V korytku však tenkrát vymetené dno. A co proved-la ta pilná mlsalka? Ač hlad zvící herce, vystřela mu záda, tedy tomu svému korytku, nestydatý kroužek, terčík prdelky – který nevině a nevynechávavě s proutkem vzhůru vždycky vystavova-la – načež jakoby nic poodcházela. Vzala na vědomí, nač se vzrušovat? Miska brzy zazní, nasypávána? Zhlédl jsem ji nato ven-ku pod oknem. Sedla si tam na tu prdelku, cudnější než misska v disciplíně bez, a jala se drbat – urozeně jaksi – pod bradou.

Žrádlo pro ni bylo po ruce. Nasypal jsem jí ho do té dosud prázd-né misticčky. Tvrdá zrnka chrastí, nasypávána. Vzbudilo to vprav-dě hluchou babičku. Musela to slyšet, dáma kočičí. Hluchá nebyla

a klapky na uši si, navzdor křehkým nervům, také nebrala – ale ani zamák nedbala. Zavolal jsem na ni: „Máš hlad, Krútňavo!“ Vynechala mě a chtěla odkráčet. Vyběhl jsem ven a chytil jsem ji zručně v „podpaží“ – tak to člověk nejspíš pochopí, kde jsem vlastně kočku uchopil – obrátil ji čelem ke žrádlu. Nejevila zájem. K ničemu jsem ji už vůbec nenutil. Takže měla ten hlad čili neměla?! Střílela si ze mě anebo jí prostě – častá vlastnost tvorů – hrabalo?

Nakonec mě číča čistě přehrála. Definitivně mě dostala. Člověk nad tím vzdychne, vrtí jenom hlavou, nic víc nezmůže.

Vrátil jsem se tenkrát autem z podniku. Autem, jako vždycky, v poobědní čas. Otevřel jsem garáž, chtěl jsem do ní vjet. Kočka si mi sedla před čumák. Mně anebo vozu, podle libosti. Normálně jsem na ni houkal, kšicoval, netrpělivě už hulákal, ale ona kouká, polokouká na mě, jenom mhouří oči a sedí si dál. Vyletěl jsem z vozu a hr na kočku. Vtom slyším, že říká, a zároveň vidím – otvírala v řeči sličnou mordičku: „Obrať to a švihej! Odvez maminku. Není na tom dobře, Hynečku.“

Tak mi zachránila drahou maminku. U doktora mně ji spravili. Kočička však měla jiné osudy: chuděrka hned nato vzata do nebe. Byla zavražděna kousek od domova divým šilencem. Byl to pohříchu též sebevrah. Měl plyn vytočený na doraz. Neuvěřitelné, hnedle nazítří, co byla den předtím lidsky promluvila, ale přesto slyším: řečí kočičí!

Mukl na svobodě u strejce

Patrik byl propuštěn z věznice přibližně o poledni. Moc na to předtím nemyslel, ale na vybranou měl dvě adresy, kam se teď mohl vydat. V civilu. Buďto k matce, nebo k strejcovi. Na matku se po všem vykašlal. Stejně by ho asi vůbec nepoznala, protože by byla pod obraz. Stejně jí byl putna, ať byl její syn. Do báně mu sice za těch pár let dvakrát napsala, ale nebylo to k přečtení. Byla napitá a zmrzačila to. Vypadalo to tak na klínové písmo, psané

ktomu asi mongolsky. Podpis se jí zvláště povedl. Snad tam stálo tvoje mamčuza. Tak šel z báně rovnou k strejcovi.

Strejc byl poměrně dost udiven, kdo se to tu náhle ukázal.

„Ty seš, klacku, ještě naživu?“ přivítal ho až dost hlasitě, jak měl celý život ve zvyku. Strejc mu tedy nikdy nenapsal, ačkoliv měl doma psací mašinku a i druhou s ruskou azbukou.

Kluk se posadil a zazíral. Strejc mu nalil něco „lepšího“, co mělo své grády ke zpítomění. Od mladého zazněl běžný referát. Stálo to tam tedy za vyližkapsu. Ale jinak lážo. Žádné starosti. Ukážeš tam biceps, otevřeš si hubu a můžeš být pán, jseš za vodou. Pár maníků slouží jako barevní. Za slovo a tak a za nic jiného. Utrousíš ho jen tak z milosti. Že je necháš být a nebuzeruješ. Bude se mu možná stýskat po báni. To bylo tak všechno, co kluk vysoukal.

Strejc se tomu chechtal, až dost potěšen. Sám se nalejval a šprechtíl čím dál víc. Brzy už jen o tom, co měl asi nejvíc v palici.

„Ty víš pořád dreka, mámin podole,“ rozjel se strejc nyní definitivně. „To já pamatuju parádnější časy. Víš, jak bylo krásně tenkrát za Hitléra, když do toho šlápli skopčáci? Hlavně když sem poslal Heydricha. Před ním tu byl Neurath, to byl seladón. Takhle líbat ručky hraběnkám, jo, nebo komteskám. To byl fon, víš, to byl heršafák. Namyšlený panstvo, feudalista. Heydrich, to byl plebej, po bábrli žid, ale to byl řízek, ten to roztočil! Prál dělníkům, srádku, žes to neslyšel? Bodejť bys to slyšel, a i kdyby, cápku, poněvadž – ses vylíh do hovna. V době nula nula na entou. Víš, jak Heydrich zvýšil příděly? O dva gramy špeku na měsíc! Stačilo jen dělat, že to vypadalo jako snaživě. Deci hruškovice dostals každej tejdén v kantýně, když jsi zapích kudlu v sobotu. Jo, to byly časy. A moh ses i dostat na rekreaci, někam do rajchu, až k Liberci. O tom se ti ani nezdálo. A ten Beneš ho dal vodkrouhnout. A pak konec, zmatek. Skopčáci to, vole, zmrhali. Přišli soudruzí, a hele, dělnictvo! Už jsme měli zase rozbřesk nad Kladnem. No, to byla doba, epes, bobíku! Stačilo bejt žhavej a byls nahoře. Nejdřív hubou, že jo, a pak skutkama, a už jsem moh, vole, vod ponku. Víš, co ze mě bylo? To snad víš, ne? – prd víš! – jakej jsem byl soudruh s takovymhle S? Zvíře, kamaráde, s takovymhle Z! Na okrese, kanče, pak až na kraji. Naštěstí to byla dlouhá etapa.

A pak zase marast. Demografie. Nevídaný blbci náhle u válu, ale ty to taky vybourali, co? Naštěstí jsou měkký, hlavně na mozek. Dají pokoj starým, zasloužilým kádram. Bude klidný stáří. Kluku, na zdraví!“

Propuštěnec klímbal na opěradle, s hlavou zvrácenou a ilustrovaný, potetovaný jak divoch v pralese od podušší asi na paty, se špičkami prstů dlouhých silných rukou skoro na zemi, přemožený asi nenadálou silou zlaté svobody, případně i šnapsu v púllitru.

Nadějný čs. odborník na slovenštinu

Vojtan byl sice na jazyky – kromě ostatního – antitalent, leč proti době žádný dišputát. Doba si žádala znalost nějakého cizího jazyka, aby byl člověk takříkajíc „na výši“. Prosim vás, zeměkoule se technikou cestování a sférickými komunikačními vlnami zmenšuje, národy se k sobě bez přerušeni a bez zvláštní chuti k tomu přibližují a okolo sebe věčně slyšíte nějaké cizí hatmatilky, protože turisté z celého světa si nedávají šlofika a najíždějí kdekam jako tsunami.

Za takového stavu věcí se dokonce i Vojtan, prolézající na základní škole se známkami z cizího jazyka, totiž stoličkami, jen díky milosrdenství učitelů, chvályhodně a při jeho prokázaných „schopnostech“ vlastně úctyhodně odhodlal k dalšímu studiu nějakého nemateřského jazyka.

„Takže do čeho se pustíš, Vojtane? Angličtina je dnes jednička. Takže angličtina? To víš, Amerika, Vojtane.“

„Angličtina, jo? Ne! Tu umí už každý. A co má být jako s Amerikou, he?“

„No, světová velmoc, je to přední stát.“

„Kolik je tam lidí? To jsou přeci ještě jiné velmoci. Čína přece. Čína! Tam je nejvíc lidí ze všech zemí, ne? Chci se teda učit čínštinu.“

„Vojtane, to teda... Čínštinu? Co bys s touhle řečí...? To kdyby ses potom specializoval, tak bys visel, brácho, na Číně! Tebe láká Čína nebo Amerika? Myslím na pobyt.“

„Amerika, jasně.“

„Tak to vidíš, no. A ta čínština je těžká k naučení, to musíš brát taky v úvahu.“

„Těžká, že jo? Jasně. Teď mě napadlo. Tak se budu učit slovensky.“
Nápad to byl jako rána z poplašňáku. Vojtan patřil mezi originály!

„Slovensky, ne. Brácho! A to myslíš vážně?“

„Je to cizí jazyk!“

„Človče, já nevím. V tomhle státě jsou dva. Úřední.“

„Slováci ho mají za cizí.“

„Počkej, hele, brácho...“

„Když to přeci není čeština, tak je slovenština cizí jazyk, ne?“

„Ale tomu přece každý rozumí. Až na nějaké ty... Promiň, Vojtane.“

„Je to jazyk? Je! Čeština to není, když to říkají. Tak se budu učit slovensky!“

„Jak je libo, brácho. Zájem o věc je vždy prvořadý, že? – Víš, co je to prečo, Vojtane?!“

„Prečo? Prečo, prečo... To je pryč, ne? Nebo... Ba ne, preparát. Jak zpíval ten... Šlítr se Suchým. Prečo že jde Jáno? Preparát.“

„Aha! Takhle. No jo... A víš, co je, brácho, drevokocúrik?“

„To je jasně kocour ze dřeva. Co se staví jako strašák na ptáky. Na škodlivé ptáky, aby nekradli.“

„Brácho, klobouk dolů. Jinak je to taky veverka. Víš ty, co znamená – třeba zemeguľa?“

„Ze mě, ze mě co?“

„Guľa – jako koule.“

„To když jako ztloustnu, tak je ze mě koule. Je to podobné.“

Z Vojtana se stane expert v slovenštině, který, věren době, ještě více sblíží oba sobě blízké vedlerozložené národy.

K vyvarování se neštěstím, včetně zlomvazů

Bůh s námi a zlé pryč. Svět je velmi zlý a velmi nebezpečný. Musíme si dávat pozor na každém našem kroku. Můžeme uklouznout

a zlomit si nohu ani se nenadějeme. Zrovna tak si můžeme dokonce zlámat vaz a nikdo nás už nevzkřísí.

Za účelem vyvarování se neštěstím, při kterých dojde až k nejhoršímu, vybíráme skutečné případy ze života, skončivší vskutku tragicky, aby se z nich kandidáti obdobného náhlého usmrcení poučili a neopakovali chyby předchůdců.

Pro příklady nemusíme chodit daleko. Vzpomeneme si na jednoho známého, Bohumíra Sýkorku, profláklého recidivistu v účetnictví. Ten si právě nedával dostatečný pozor na cestu, když bylo navíc náledí. Jen vystrčil Sýkorka nohu za vrátka, už uklouzl venku na chodníku. A jak s uklouznutím dopadl? Velmi smutně, ba až tragicky. Zlomil si nohu v koleni. Na to přišli potom dodatečně. Předně si Sýkorka zlámal vaz a nikdo ho už nevzkřísil.

Jiný příklad, stejně výstražný. Učitel obecné školy Jindřich Větrný chodíval cestou za svými milovanými žáky, ze kterých někomu svévolně nadřžoval a jiného stíral, až byl zelený, chodíval cestou z kopce. Vedlo to asi půl kilometru k jeho pracovišti. Šel tak v lednu, v zimě, do školy, chodník byl zasněžený a udupaný a hodně to na něm klouzalo. Učitel najednou uklouzl a následky byly smutné. Zlomil si jednu z nohou, u něho víme kterou, a zlámal si také vaz. Případ Jindřicha Větrného se lišil od případu Bohumíra Sýkorky prakticky jen v jednom aspektu. Nejdříve mu přišli na nohu a teprve potom na zlámaný vaz. To už chudák ani nedýchal. Nikdo ho už také nevzkřísil.

Podobných příkladů bychom mohli uvést přehršel a popravdě by se od sebe příliš nelišily. Jsou však také jiné příklady, o nic méně rovněž výstražné. Například truchlivé příklady, kdy byla sdostatek lehkověrná některá tentokrát žena.

Znali jsme kupříkladu listonošku Adélu Vimrškovou, sloužící v místě už dlouhá desetiletí, trojnásobnou vdovu po třech manželích, zesnulých jí doma v její přítomnosti v deliriích tremens, jež jí zde-úředně schválili. Svůj rajon ovládala do podrobností – a vidíte. Zakopla o kámen na chodníku, velikosti tak vajíčka, který tam dřív nikdy neležel. O kámen se chudák těžce přerazila. Zlomila si nohu ve stehně. Po stehně jí došlo na zlámání vazů. Ženu následně už neoživili.

Další názorný příklad, neštěstí pro pozorné však vylučující, se odehrál na střeše domu Jany Žludkové a dole na zemi. Čistotymilovná a nadjiné nepřejícně se o kompletním sousedstvu šířící důchodkyně neodkládala práci na zítřek, ani však na příští půlhodinu. Vzápětí po vydatném jarním deštíku vylezla na střechu se smetákem, aby využila mokrých nástřešnic a tyto pak s vděkem setřela. Znenadání žena uklouzla. Strmá střecha pohyb zrychlila. Žludková se prudce zřítíla. Zlomila si nohu, velmi vysoko. Dokonce až v kyčli, nad stehnem. Ovšem kromě toho zlámala si vaz. Přivolaný lékař zapsal úmrtí.

Příkladů za účelem předcházení nehodám i vyloženým neštěstím a pohromám není samozřejmě nikdy dost. Proto poskytneme další poučení. Začít možno třebaš kojenci.

Ježto zde však nejde o zestaralé a zšedlé hříšníky (jako u přešlých případů, jak nám dokládají četná svědectví), nýbrž podle všeho o neviňátka, těm zůstaly vazy neporušeny. Vydřzelo jim to bez obtěžování, doufáme, že bohdá do smrti. Můžeme je tudíž, přes předchozí hlášku, tiše vypustit.

Závěrem jen skromná poznámka. Na pohřbech všech výše dotčených vždycky někdo tiše prošeptl: „To byl pro něj/pro ni jasný boží trest.“

V přírodě s dobrodružstvím

Vyšel jsem do přírody a zakrátko jsem hned viděl voly. Táhli vůz s hnojem a bratrsky po boku jim krácel jejich poháněč.

Vůně přírody byla, řekl bych, v tomto případě dost hutná. Poháněč volů si jí určitě užíval zblízka ještě víc. Na druhou stranu byl na ni asi zvyklý a tolik jako mně mu nedávala. Proto si asi nevšiml, že má kus hnoje, asi tak deset krát dvacet centimetrů, na levém a pravém rameni.

Po voze s hnojem jsem vstoupil do lesa. Přivítala mě kukačka. Počítal jsem její kuknutí, jak jsme se to naučili v dětství. Přidělila mi ještě tolik let života, že jejich počtem bych mohl někoho vypro-

vokovat až k nepřičetnosti. Jiný by se mi mohl zase vychechtat, že jsem pověřivý dětina. Nebo se škodolibě radovat, že to si tedy ještě hodně užiju. Jsou také známy četné příklady, že si někdo naplánoval finanční výdaje podle kukačky, ale pak žil o deset nebo čtyřicet let déle a až do smrti byl hadrolet, protože to všechno předtím rozházel, jelikož se řídil kukačkou.

Na hranici nařezaných polen vedle lesní cesty ležel myslivec a před nějakou chvílí, těžko určitelnou, usnul. Sousedsky jsem ho, bodře a hlasně, pozdravil, a on na to nebyl připraven. Proto se asi posadil střelhibtě jako na péro, popadl svou odloženou příručku, pochopitelně že flintičku, a okamžitě mě s ní ohrožoval. Po přeptání se, jestli nepřepadám nebo nekradu, poskytl mi však velmi srdečně řádku ne-skrblených doušků z lahvičky, kterou pro ten případ nosil v záňaďří.

Odpočatý myslivec mi označil některá nejkrásnější lesní zákoutí, kam bych se měl zajít pokochat. Nakonec mě poslal do háje, ten že bude pro mne jako vyrostlý.

Minul jsem zpomaleně doporučený mi skutečně krásný háj, protože důvěryhodný lesník ke mně mluvil česky a nepoužil myslivickou latinu, a vešel jsem mezi pole. Rostly na nich užitkové plodiny. S překvapením jsem v jedné z nich poznal zelený ještě průmyslový mák, na který jsme jako děti chodily. Postoupil jsem tudíž na kraj makoviště, kde jsem utrl pár makovic. Svlažil jsem se štěďře jejich šťávičkou. O chuti se ani nezmíním.

Probudil mě známý myslivec, který se mnou silně pajtloval. Na rameni měl svou flintičku. Nebyla však dvojkou, jak je dennodenní, měl tam nepochoybnou osmičku.

Zasloužilý hajný odnesl mě poté k doktorovi v blízké vesnici, použiv svých zad a kondice. Ten mě kurýroval z otravy. Byl jsem vedle sebe šťávou z makovic, ztrojenou prý douškem od fořta. Tento počkal, až jsem vyvázl. Nato vyndal znova teď už vypitější zdobnou lahvičku a dal mi z ní zavdat jako před hodinkou, samosebou zase na zdraví.

Výlet do přírody, jeden ze sporých a náhodných, podtrhl mé staré poznání, že civilizací chátráme. Ve městě se dýchá sterá zplodina a jedovatina, avšak člověk v klidu přežívá. Zato když si lízne kapku v přírodě, hned aby ho těžce křísili.

Koně, miláčkové obou pohlaví

S koňmi měli dřív zejména muži, rolníci, husaři a jiní koňáci, mnohem víc zkušeností, než mají dnešní lidé bez rozdílu pohlaví. Ačkoli je to pravda, že v nynější době se koni zabývá pravděpodobně víc žen než mužů, protože hlavně dívkám koníčkové ohromně imponují. Asi jim připadají správně chlapáctví (odhlédneme-li zde od kobylek, ale to je ovšem zcela vedlejší), rozhodně zřetelněji než jejich cucáctví vrstevníci. A mít je pod rukama pro pohmat a pod nosem pro počichání, to je pro děvčátka svého druhu hutný zážitek. Dělá jim zřejmě moc dobře otírání koňské srsti od nánosů a potu, hřebelcování koňských hřív a ocasů, čištění koňských zubisek, případně koňských análů, kterých se už ani neštítí. Nepodcením také citovost, kterou dívky s koni aktivizují. Vždyť ti koníčkové mají krásné oči, které na ně, zdá se, s láskou vkládají. A když na koníčku krásně nadskakují, je to přece pocit k nezaplacení, nepostižitelně milostný, nehledě zde ani na ty případy, kdy jsou valáškové klisnami, případně kdy nejsou jenom valachy, nýbrž hřebci s hřebcím nábojem.

A jak jsou i často ohleduplní! Někdy ani nejdou do klusu, ačkoli je jejich krásná velitelka živě pobízí, a to z jemnocitu, ba i soucitu, aby neztratili svoji jezdkyni, natož aby přišla o zdraví.

S koněm bych si skvěle rozuměl, o tom tedy vůbec nepochybují. Nesměl by však kopat. Zaprvé. Nesměl by však kousat. Zadruhé. Nesměl by být také jankovitý mezek, aby jančil, kdy ho napadne. Měl by zůstat v klidu, v naladění vlnek drobně rozčeřené chvějné hladinky. Měl by umět dobře poslouchat. Měl by se mnou cítit, jak jsem se už zmínil u dívek a žen, a kdybych ho nutil do cvalu, měl by zůstat jenom u klusu. Na barvě bych nijak nebazíroval. Oblíbil bych časem jakoukolivěk.

Mně by nejspíš asi – kdyby mě tak vněmně odhadli – přidělili koně klisničku. Ty jsou rozumnější nežli hřebečci. Na té bych se asi vyrajtoval vždycky k spokojenosti. Zahleděl bych se jí vstřícně

do očí. Určitě bych se i – stejně jako dívky – do kobylinky brzy zakoukal. Třel bych její srst a potní pěna by mi slastně voněla. Musel by být pro mě sladký zážitek mít takové tělo, mohutné a svolné, pod rukama v skluzu po srsti. Utíral bych jí i anál dosucha, vždyť je to jen součást nutné hygieny. Je to konečně jak u lidí. (Nic jiného by mi stejně nezbylo. Není třeba nad tím ohrnovat nos. Kdo si zacpává nos v šatnách šampionů, uvozhřených z dřiny na sportovištích, získá do života cennou zkušenost. Když tam dělá, tak s tím záhy přestane.)

Koně jsou už s lidmi velmi úzce spjati, jak to přivodily dějiny. Ale nyní pozor na statistiku: čím méně je koní, tím víc lidských schrán. Tato úměra je přese všechnu lásku k rodu ohřívených značně hrozivá.

Výstraha před cestou k doktorovi

„Kdepak vězíš, ty můj Kleofášku malý, kluku nezbedný?“ volala maminka čtyřletého neposedu, zasoukavšího se někam pod postel.

Kleofášek měl maminku rád, ale pod postelí to měl většinou ještě radši, poněvadž maminku už dobře znal, viděl jí každou chvilku do obličeje, zatímco pod postelí pro zahoustlé zde příšeří nic neviděl, ačkoliv by tam moc rád něco zahlédl, aby věděl, jak to vypadá.

Maminku přecházela trpělivost, poněvadž Kleofáškoví uvařila kašičku a ráda by mu ji byla dala spapat, aby se už mohli vydat na cestu k panu doktorovi Zatloukalíkovi.

„Tak už vylez, kluku, pojď se napapat! Máš tady tu dobrou kašičku!“ lákala ho maminka na pochoutku. Kašičku měl klouček věru velmi rád, a tak mu ji matka připomínala.

„Kašičku cukříčku tady máš na stolíčku, klučíčku! Vylez hned a pojď se napapat! Ta je ale sladká, ta tvá kašička...!“

Kleofášek stále k nedosažení.

Maminka se teď už rozdurdňovala. Měla naspěch k MUDr. Zatloukalíkovi, specialistovi kožaři, a ten uličník to zdržoval!

„No tak polezeš už?! Rošťáku!“